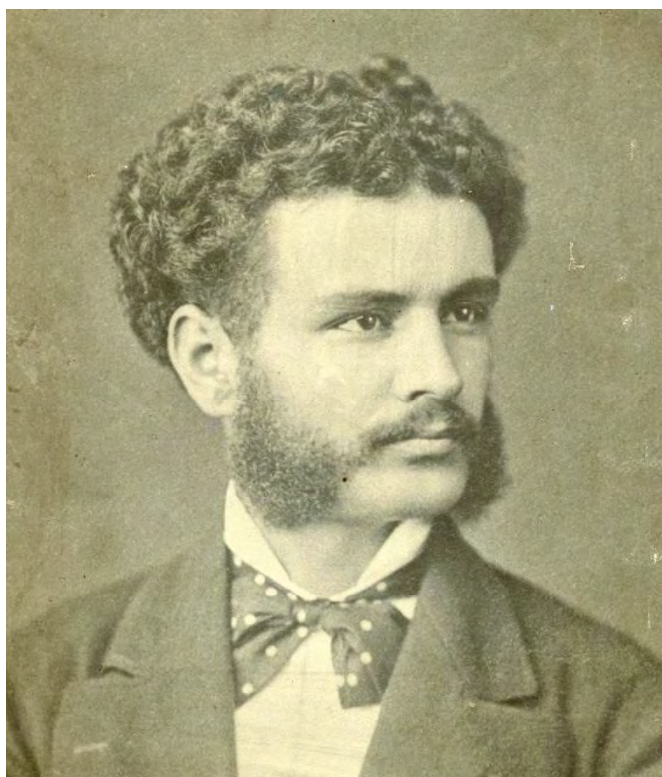

Restituiri necesare Ion Carabatescu,

Gheorghe Birău

Ion Carabatescu(1847-1920),avocat și om politic gorjean

Memoria oficială este atât de nedreaptă cu Ion Carabatescu încât am simțit nevoia unui astfel de restitutie.Și asta pentru că am avut bucuria să vin în contact cu multe informații interesante privind-l pe fostul om politic dar și obligația morală față de constructorul involuntar și inspirat al sediului Băncii Naționale de la Târgu Jiu.

Deși proiectele privind înființarea unei bănci de emisiune au fost numeroase în Principatele Române, acest lucru a devenit posibil abia în anul 1880 după obținerea independenței.Activitatea acestei instituții a început atât la nivel central cât și în teritoriu(sucursale și agenții) în sedii închiriate.Primele sucursale au început să funcționeze în 1881 iar agențiile din 1890.

După ce și-a construit sediul central,actualul palat vechi(dat în folosință în 1890),Banca Națională a ridicat ,pe un singur nivel, sediile sucursalelor din Iași,Galați,Brăila și Craiova(1886-1888).Astăzi se mai păstrează în forma inițială clădirea din Brăila.La Iași clădirea a fost distrusă de bombardamente în 1944 și reconstruită după alte planuri,la Galați clădirea vechea fost afectată de un incendiu în 1928 și cu ocazia reparațiilor i s-a mai adăugat un nivel iar la Craiova sediul a fost extins cu un corp nou pe două niveluri în anii 1955-1957.Menționăm că la

Brăila activitatea s-a desfășurat între anii 1940-1955 în alt sediu¹ iar în perioada 2000-2010 agenția a fost desființată și o parte din spațiu închiriată unei bănci comerciale. Și la Craiova activitatea sucursalei s-a mutat în alt sediu în perioada 2015-2017.

Pentru agențiile înființate după 1890 s-au cumpărat sedii deja construite de oameni bogați. Așa s-a întâmplat și la Târgu Jiu (agenție înființată în 1898 și devenită funcțională în 1899) unde impunătoarea casă Iancu Carabatescu zidită în anul 1896 se potrivea perfect. Aici este singura clădire de agenție, din țară, unde se desfășoară activitatea Băncii Naționale, neîntrerupt, începând din anul 1901. Toate celelalte agenții ale Băncii Naționale funcționează în clădiri mult mai noi ori s-au înființat după 1918 (Transilvania) și ca atare activitatea neîntreruptă în același spațiu este sub un secol.

Este aproape sigur că acest interesant "Cara" (asemenea celui mult mai celebru, "Cara" da Eugeniu) și ctitorul Băncii Naționale s-au întâlnit fie la București după 1876 când Ion Carabatescu era deputat, fie la Târgu Jiu când era prefect și a vândut băncii casa, fie după 1903 când s-a stabilit în capitală. Mai ales că aveau un foarte important punct comun: familia Brătianu. Carada era sfetnicul Brătienilor, aproape un membru al familiei, locuind multă vreme chiar în casa marilor liberali, Carabatescu și el liberal era foarte bun prieten cu Ioan C. Brătianu și apoi cu Ionel I. C. Brătianu.

Ion Carabatescu a lăsat zestre orașului această clădire superbă, una dintre cele mai frumoase construcții de la sfârșitul secolului XIX (1896) într-o perioadă de evident avânt edilitar al urbei de pe Jiu, în suprapunere fericită cu mandatul său de prefect al județului Gorj. În anul 2012 s-a început restaurarea sediului vechi al agenției, Casa Iancu sau Ion Carabatescu cum este trecută pe lista monumentelor de patrimoniu și totodată am pornit cercetarea privindu-l pe fostul proprietar. Lucrările de restaurare s-au terminat la 31 mai 2013, cercetarea va mai continua.

Primele date oficiale despre proprietățile sale apar în cea mai veche și cuprinzătoare hartă² a urbei noastre, "Planul orașului Tergu Jiul, elaborat după situațiunea stradelor din anul 1877", autorul, neidentificat, fiind în mod cert un specialist. În această hartă apare un prim teren al lui Ion Carabatescu în strada Putna, astăzi strada Traian pe unde se află începutul străzii Vasile Alecsandri, eventual acualul sediu Romtelecom. A doua proprietate pe numele său reprezentând teren și trei clădiri o regăsim tot în zona centrală mărginită de intersecția străzilor Cuza Vodă și Centrală de atunci. În zilele noastre acest teren este parcul Tudor Vladimirescu unde se află și statuia conducătorului revoluției de la 1821. Așadar, cu câțiva ani înainte, Ion Carabatescu era deja un om bogat, realizat profesional și social. Numele său nu pare a avea, deloc, legătură cu marile familii de boieri gorjeni pentru a justifica ascensiunea sa materială și profesională. În schimb personajul are. O parte a misterului a fost descifrată de mărturisirea lui Constantin

¹ Costache, Brândușa, "Sucursalele de la gurile Dunării: Galați și Brăila, Simpozionul de istorie și civilizație bancară" Cristian Popișteanu", vol. 8, pag. 52, 55.

² Document aflat în arhiva Muzeului Județean de Istorie

Enășel³ referitoare la istoricul casei Tătărescu de la Poiana-Rovinari, transferată în arealul muzeului etnografic de la Curtișoara. Acesta spune: "Nae Carabatache a avut ca urmaș pe Ion Carabatescu, copil adoptiv. Om politic. Fost avocat, prefect al județului Gorj în partidul liberal." Destinul lui Constantin Enășel însuși este dramatic, construit ca și cum ar fi trebuit să înregistreze cineva și să transmită întâmplările vremii. El amintește cum bunicul său Nicolae Enășel a fugit în anul 1853 din satul Bălăcești ca să scape de armată și a fost ascuns în șira de paie de Nae Carabatache, boierul care nu a permis puterii să-l caute. Astfel Nicolae Enășel a rămas definitiv în Poiana, s-a căsătorit și avut patru copii, ultimul fiind tatăl povestitorului nostru. Datele oficiale ulterioare confirmă apartenența lui Ion Carabatescu la partidul liberal și prietenia acestuia cu familia Brătianu mai ales cu Ion I.C. Brătianu. Să revenim. Ion Carabatescu s-a născut în anul 1847. Am aflat, la început, indirect acest lucru din documentele recensământului de la 1899 care atestă faptul că în strada Grivița la nr. 7 locuiau Ion Carabatescu de 52 de ani, Polina soție, de 38 de ani, Nicolae, fiu, de 18 ani, student, Angela, fiică, de 19 ani și Sabina, fiică de 14 ani. Ulterior am constatat că nu toate informațiile legate de aceste vârste sunt exacte.⁴

În anul 1873 după ce și-a definitivat studiile în drept la Paris, a obținut licența și s-a înscris ca avocat de profesie pe tabloul⁵ aflat la tribunalul Gorj. Tocmai potrivit pentru a fi ginerele unui om bogat.

Căsătoria sa cu Păuna (Polina, Paulina) Pârăianu, una dintre fiicele boierului Zamfir Pârăianu, îi aduce un plus considerabil de bogăție și prestigiu. Zamfir Pârăianu⁶ se trăgea dintr-un vechi neam de boieri gorjeni unul dintre înaintașii lui fiind Hamza Pârăianu, ban al Craiovei la 1603, descendent din Danciu Pârăianu – Zamona^{7, 8} și el ban al Craiovei la 1480 pe care Matei Basarab care se înrudea cu Pârăienii îl numea "boier de la întemeiere țării". În anul 1848 când a organizat la mănăstirea Polovragi Adunarea revoluționarilor era subprefect iar apoi a fost deputat, prefect al județului în anul 1861 și primul președinte al Consiliului Județean Gorj în perioada 1864-1865.

³ Enășel, Constantin, Informațiuni asupra clădirii din satul Poiana-Rovinari fostă proprietatea Gheorghe Tătărescu, document aflat în arhiva personală dr. Vasile Marinoiu

⁴ SJAN Gorj-Fond Primăria Târgu-Jiu

⁵ Ion Duguleanu-Târgu-Jiu. Case. Oameni. Destine, Ed. Măiastra, Târgu-Jiu 2014, pag. 178

⁶ Leca, Octav-George, Familii boierești române: istoric și genealogie, București, 1899, pag. 386-389. În studiile dedicate acestei familii precum și în documentele oficiale am găsit numele ortografiat Pârăianu, Pârăianu, Pârăianu sau Pârăeanu. Pe fotografiile din arhiva familiei se scrie Pârăianu

⁷ Const. V. Obedeanu-Danciu Pârăianu, Arhivele Olteniei, nr. 7-1928, pag. 118-120

⁸ Alexandru Ștefulescu, Polovragii, Tipografia N.D. Miloșescu, Târgu-Jiu 1906, pag. I-III

Zamfir Părăianu (1818-1866).Sursa :Arhiva personală Maria Vasiliu -Bolnavu

În pisania bisericii Sfinții Împărați Constantin și Elena din Târgu-Jiu la ctitori este trecut și numele lui Zamfir Părăianu alături de alți oameni bogați ai orașului. A avut trei băieți și cinci fete.Dintre acestea, Polina va deveni soția lui Iancu Carabatescu. Era decedat însă în anul 1874 la nunta Polinei.Cel mai credibil dintre documentele oficiale privindu-l pe Zamfir Părăianu este "Actul de încetare din viață"⁹ întocmit la dat de 30 iulie 1866 de ofițerul stării civile din Târgu-Jiu din care rezultă că domnii Costache Părăianu din Voinicești și Ahile Crăsnaru au declarat moartea lui Zamfir Părăianu în vârstă de 45 de ani,fiul lui Raducan Părăianu și al Ilincăi,la data de 29 iulie 1866 ,în casa din strada Centrală,suburbia albastră.În acest document numele este ortografiat Părăeanu

Ion Carabatescu a primit drept zestre a soției sale moșia Petrești-Vărsături și probabil terenul și casele din strada Industriei.Intra astfel în lumea bună, mama soției sale,Sevastița făcând parte din familia Frumușanu ai cărei reprezentanți îi vom regăsi în viața publică ocupând funcții importante respectiv prefect,primar al orașului Târgu- Jiu,senator,deputat,etc.Actul de moarte¹⁰ nr.210/1912 spune că Sevastița Părăianu din părinți Dinu și Stanca Frumușanu a murit la data de 13 noiembrie în Târgu-Jiu.

⁹ SJAN Gorj-Fond Primăria Târgu-Jiu,Registre de stare civilă,dosar 227/1866 pag.110

¹⁰ SJAN Gorj-Fond Primăria Târgu-Jiu,Registre de stare civilă/1912

**Sevastița Pârăianu născută Frumușanu(1824-1912).Sursa :Arhiva personală
Maria Vasiliu -Bolnavu**

Din actul de căsătorie¹¹ nr 13 din 25 mai 1874 aflăm cele mai credibile date oficiale privind-i pe Ion și Paulina Carabatescu .De aici constatăm că el s-a născut în anul 1847,luna noiembrie în localitatea Romanești ,părinții săi fiind Constantin și Elena Carabataiche decedați la data căsătoriei.La ofițerul stării civile ,tânărul funcționar a fost însoțit de unchiul său Nae Carabataiche ,domiciliat în Rovinari.Așadar nu rezultă explicit că îi era tată adoptiv(probabil acest lucru s-a petrecut după aceea),observăm,însă,că deja avea numele schimbat ceea ce s-a întâmplat ,probabil, în timpul studiilor.Translatea era destul de simplă de la Carabatache(transcris și Carabataiche de funcționarii publici) la Carabatescu.De asemenea putem concluziona că era nepot de frate deci făcând parte din ramura paternă a familiei sale.Din păcate în actul de moarte¹² nr.5 din 11 aprilie 1889 al lui Nae Carabataiche”mort alaltăieri” în comuna Rovinari nu sunt trecute și numele

¹¹ SJAN Gorj-Fond Primăria Târgu-Jiu,Registre de stare civilă/1874

¹² SJAN Gorj-Fond Primăria Rovinari,Registre de stare civilă/1889

părinților săi. În anul 1895 actul nr.10 privind ”moartea”¹³ Ilinchii Carabatescu, din părinți necunoscuți, de ani 81”căsătorită cu Nae Carabatescu din cătunul Poiana ,observăm că deja Elena (Elenca,Ilinca) dar și soțul său erau identificați după numele fiului adoptiv ,evident foarte cunoscut în calitate de parlamentar și prefect. Faptul că nu se știau părinții lor nici de martori ,nici de autoritățile civile poate sugera ideea că veniseră din altă parte ori funcționarii au neglijat pur și simplu acest aspect. Originea numelui pare și ea acoperită de mister. Plecând de la rădăcina ”cara” putem avansa ideea că au fost negustori aromâni sau greci veniți ca mulți alții din Macedonia existând în zonă familii cu nume asemănătoare (Karabatis, Karabatikis, Karabataes de origine grecească, Karabatici de origine sârbă). În lucrarea ”Dacoromania: Buletinul Muzeului Limbei Române, 1921/122” pag. 899 apărută la Cluj sub conducerea lui Pamfil Șeicaru se afirmă că numele ”Carabatescu” ar fi de origine turcă de la cuvântul ”karabat” care înseamnă rață.

Despre soția sa Paulina aflăm, din același act de căsătorie, că se născuse în anul 1855 la Târgu Jiu ca fiică a lui Zamfir Pârăianu, decedat la data căsătoriei și a Sevastiței care o însoțea . O altă dată nu pare rezonabilă pentru că la data căsătoriei (1874) trebuia să aibă cel puțin 18 ani pentru a nu fi necesare alte formalități.

Cei doi tineri locuiau în Târgu Jiu iar martori la căsătorie au fost Athanase Moscuna, Taiche Socolescu, Pavel Stănescu și celebrul general Gheorghe Magheru, la venerabilă vârstă de 72 de ani.

Paulina (Păuna, Polina) Carabatescu născută Pârăianu (1855-1924) . Sursa : Arhiva personală Maria Vasiliu - Bolnavu

Să ne întoarcem însă la familia paternă a lui Ion Carabatescu (Carabatache) ale cărei origini nu par a fi nicidecum oltenești. În secolele 19 și 18 găsim destul de rar acest nume în Gorj și Vâlcea dar și în București. Despre Nae Carabatache (1818-1889) știm că a trăit la Poiana – Gorj pe moșia sa în vestita culă obținută prin cumpărare sau moștenire. Despre cula Carabatache sau cula din

¹³ SJAN Gorj-Fond Primăria Rovinari, Registre de stare civilă/1895

Poiana din Vale¹⁴ se spune că ar fi existat în jurul anului 1805. De fapt în această zonă ca și în tot Gorjul existau vestitele cule, case tip fortificație cu trei sau patru nivele utilizate de moșnenii locali pentru supraveghere, alarmare și apărare împotriva atacurilor turcești. Constantin Enășel spune că ar fi existat la 1840 fără a furniza izvoare¹⁵. La Poiana –Gorj existau două astfel de cule și una la Rovinari. Despre una dintre ele, tradiția locală consemnată în lucrări de specialitate spunea că ar fi aparținând lui Scarlat Carabatache, cealaltă fiind atribuită nemului Poenarilor, ridicată în jurul anului 1790¹⁶.

El avea o avere rezonabilă care îi oferea dreptul de a fi pe lista alegători primari din Plasa Jiu, la anul 1862, cu un venit anual de 105 galbeni aur¹⁷. Pe același Nae Carabatache îl întâlnim în 1878 pe o listă de subscripții pentru armată, cu o vacă. Neavând moștenitori el i-a lăsat întreaga avere de la Poiana lui Ion Carabatescu, acesta sporind-o și modernizând-o în anii de prosperitate. În 1919 acesta a vândut casa și terenurile¹⁸ nepotului său Gheorghe Tătărescu. Despre această proprietate C. Enășel afirmă: după ce a cheltuit banii obținuți din vânzarea moșiei Petrești –Vărsături, Ion Carabatescu”s-a retras la moșioara de 30-40 ha arabile din Poiana. A reparat casa tatălui său, a făcut parcul care este acum. A făcut movila de la nord de casă, din piatră de munte pe care a plantat circa 10 brazi aduși cu pământ și mari de 7-8 metri înălțime iar câțiva i-a plantat la sud de casă, sălcii plângătoare, 7 pogoane de vie, viță nobilă, 7 pogoane nuci. A captat apa care curgea prin curte și a construit o cișmea cu trei țevi precum și alte îmbunătățiri”. După 1990 clădirea după cum fusese ea transformată, casa muzeu făcută de meșterul Mogoș și biserica, aflate în pericol de distrugere din cauza exploatărilor de lignit, au fost strămutate cu acordul Sandei Tătărescu Negroponte în muzeul de la Curtișoara.

¹⁴ Atanasescu Iancu, Grama Vasile, Culele din Oltenia, Ed. Scrisul Românesc, Craiova 1974, pag. 124, 173

¹⁵ Ibidem 2

¹⁶ Atanasescu Iancu, Grama Vasile, Culele din Oltenia, Ed. Scrisul Românesc, Craiova 1974, pag. 121-124

¹⁷ Monitorul Oficial din data de 4 ianuarie 1862, pag. 10

¹⁸ SJAN Gorj-Fond Tribunalul Gorj, Registre de transcripțiuni/1919

Casa Tătărescu de la Poiana fostă Carabatescu reconstruită în muzeul de la Curtișoara

Este limpede de acum că la Rovinari(Poiana) era moșia Carabateștilor inclusiv cula aflată în ruine la 1900.Din monografia raionului Târgu-Jiu¹⁹ realizată în 1964 aflăm că aici a început în anii 1916-1917 de către ocupantul german exploatarea lignitului din mina Rovinari.Ulterior această mină a ajuns o uriașă exploatare de suprafață care a înghițit pur și simplu dealurile și terenurile și a determinat mutarea conacului Tătărescu la Curtișoara.De asemenea din actul de vânzare-cumpărare din 1919 dintre Carabatescu și Tătărescu rezultă informații interesante depre zăcămintele de cărbune aflate acolo și despre modul de exploatare.

În catagrafia boierilor²⁰ din Gorj întocmită pentru anul 1831 îl găsim la categoria fiu de boieri și pe un anume Scarlat Carabatache cu un venit de 500 de lei.Potrivit acestui document însușit la vremea respectivă de autorități²¹,respectiv de Adunarea Obștească a Țării Românești, Scarlat Carabatache avea peste 30 de ani.Era probabil tatăl lui Nae Carabatache și al lui Constantin Carabatache deci bunicul lui Iancu Carabatescu.O confirmare suplimentară a acestei supozitii o găsim în documentele oficiale din anul 1847 unde la rubrica ”fii de boieri,nepoți și strănepoți rămași neînscrși în catagrafii” îi aflăm pe Costache Scarlat Carabatache și pe Nicolae frate-său cu locuință în Poeana.Ținând cont de rangul acestora și și de localitatea în care trăiau aceștia nu puteau fi decât fiii lui Scarlat ,în mod evident și el așezat în zonă înainte de 1800 cu un număr considerabil de ani.O posibilă ramură a familiei o regăsim la Râmnicu-Vâlcea:Ștefan Carabatache,contributor ”în ajutorul săvârșirii pavilionului susținerea grădinii publice” în anul 1862 cu 63 de lei ²²și primar al orașului în perioada 1869-1875²³.De asemenea Costache

¹⁹ Ziarul”Gorjeanul”,iulie 2013

²⁰ Analele Parlamentare ale României,Tomul 2.pag.168

²¹ Analele Parlamentare ale României,Tomul 14.pag.750

²²Davila,Carol,Note și documente relative la Azilul Elena Doamna,București 1870,pag 57

Stanciovici vorbește în amintirile sale despre revoluția de la 1848, publicate de Al. Ștefulescu în *Istoria Târgu- Jiului*, de elevul său Sărbănică Carabatache din Râmnic²⁴. Despre Ștefan Carabatache mai aflăm din Monitorul oficial al anului 1881 că era căsătorit cu Masînca Carabatache și că aveau mari probleme din cauza unor credite ipotecare neachitate la timp²⁵. În anul 1899 citim în aceleași publicații că Masînca avea proprietăți în județul Vâlcea respectiv vîi pe Dealul Drăgășanilor. Interesant este faptul că acum și ea se numea Carabatescu. Este posibil să fi luat acest nume și determinat de eventuala sa rudenie cu importantul om politic din Gorj, Ion Carabatescu. Ori, mult mai probabil, din nevoia firească, la modă, explicabilă în acele vremuri, de românizare a numelui, mai ales după revoluția lui Tudor Vladimirescu și închiderea epocii fanariote..

Cea mai veche dintre consemnări a numelui astfel ortografiat am găsit-o în lucrarea lui Nicolae Iorga despre Cantacuzini. Savantul vorbește acolo de Dumitrache Ruset fiul lui Grigore Ghica Vodă căruia în Valahia, în secolul XVIII, i se spunea și Carabatache²⁶.

Ion Carabatescu studiasse dreptul, era avocat și ca atare îndeplinea condițiile, inclusiv de vîrstă, pentru a fi ales în Parlamentul României.

Începînd cu anul 1875 aflăm primele lucruri importante despre activitatea politică a lui Ion Carabatescu. La începutul aceluia an liberalii, furioși peste măsură pe guvernarea conservatoare, au decis să se organizeze de așa natură pentru a câștiga alegerile. Astfel reprezentanții lor de seamă au hotărât să se constituie într-un comitet electoral. Pentru a-și face cunoscute opțiunile au înființat și ziarul "Alegătorul liber" cu apariții joia și duminica al cărui prim număr s-a tipărit în 23 ianuarie. Profesiunea de credință a ziarului respectiv o reprezenta manifestul către alegători publicat pe prima pagină și semnat între alții de Dimitrie Brătianu, Dimitrie Sturdza, Eugeniu Stătescu, Iona Câmpineanu. În ziarul "Alegătorul liber" apărut la 14 martie 1875 găsim informații privind începutul vieții politice a tânărului avocat. Astfel în acel an după modelul "fraților" de la București, la 23 februarie se constituie "Comitetul Liberelor Alegeri din județul Gorjiu" format din 11 membri dintre care Dumitru Pleșoianu era președinte, Grigore Săftoiu – vicepreședinte iar Ion Carabatescu și Athanasie Moschuna, secretari.

Toți membrii comitetului au semnat un apel în care explicau rolul acestuia, respectiv supravegherea ca alegerile să se desfășoare în mod liber și democratic și obligația de a promova, înlesnindu-le alegerea, pe acei senatori și deputați demni și capabili a face legile bune și a le desface pe cele rele. Este un adevărat manual de bună practică electorală la fel de valabil și astăzi.

²³ www.istorielocala.ro; Curierul de Vâlcea/25.08.2012;

²⁴ Ștefulescu Alexandru, *Istoria Târgu-Jiului*, Tip. N.D. Miloșescu, 1906, pag. 315

²⁵ Monitorul Oficial al României din 08 martie 1881,

²⁶ Iorga, Nicolae, Despre Cantacuzini, București, 1902, pag. 397

Membrii acestui comitet în special Francisc Miclescu²⁷ și Ion Carabatescu organizau întruniri ale alegătorilor din colegii în sala "Teatrului Miclescu" din strada Unirii unde se discutau problemele legate de calitățile și obligațiile cetățenești ale viitorilor aleși în Adunarea Națională. Aceste întruniri erau prezidate de "venerabilul d. General Gheorghe Magheru, veteranul luptător pentru libertățile publice asistat de secretari care reprezentau noua generațiune"²⁸. Sunt convins că toate aceste întruniri erau dominate de spiritul național și patriotic al vremii, hrănit de experiența atrăgătoare a lumii occidentale pe care mulți dintre ei o trăiseră personal, mai ales la studii.

De altfel în anul 1876 din același ziar apărut în 16 iunie aflăm că alegerile în Colegiul III din Gorj pentru Camera Deputaților din data de 7 iunie fuseseră câștigate de Iancu Carabatescu care se angajase pe "onoarea și conștiința sa" la îndeplinirea unui amplu program impus de majoritate electorilor, document semnat și lăsat în păstrarea bătrânului comerciant Mitu Trandafir. Acest program este atât de interesant încât trebuie redat integral. Multe dintre puncte ar putea fi un exemplu consistent pentru politicienii de azi. Programul nu era izvorât din proiectele și ideile candidatului ci construit de conștiința colectivă a comunității, concretizate de comitetul local al liberelor alegeri.

Așadar alegătorii din colegiul III din urbea Târgul-Jiului au formulat dorințele lor în 21 de capitole cu caracter politic și democratic general și trei capitole privind orașul Târgu-Jiu.

Chestiunile care priveau țara sunau cam așa:²⁹

1. Să insiste ca voturile legilor și a oricărei propuneri să se facă cu apel nominal, afară de chestiuni de persoană.
2. Deputatul să nu primească sau să intervină a lua în antrepriză, moșii cu arendă și funcțiuni ale Statului.
3. Deputatul să nu primească a i se patrona candidatura la guvern.
4. Să ceară respectarea Constituției.
5. Să se opună împământării în România.
6. Să ceară imperioasă legea pentru responsabilitatea miniștrilor.
7. Să stăruie pentru legea inamovibilității și stabilității funcționarilor.
8. Să stăruie pentru darea în judecată a miniștrilor și funcționarilor ce au sfetărit bani publici.
9. Să intervină pentru desființarea armatei permanente și organizarea legii milițiilor, fortificând țara pe tărâm economic.

²⁷ Despre Franz Miclescu se spune că ar aparține tot familiei izvorâte din Danciu Pârăianu-Miclescu, cf. lui Leca, Octav-George, Familii boierești române: istoric și genealogie, București, 1899, pag 386-389.

²⁸ Alegătorul liber, Anul II, Nr. 194 din 31 mai 1876

²⁹ Ibidem 26

10. Să intervină pentru formarea unei legi prin care nu numai să se dea protecție dar și să se încurajeze industria locală, agricultura și comerțul.

11. Să stăruie pentru modificarea legii penale, în conformitate cu Constituția, desființând arestul preventiv în materia politică și de presă.

12. Să intervină pentru desființarea legii comunale și județene, susținând descentralizarea, înscrisă în Constituție.

13. Să susțină aplicarea riguroasă a învățământului obligatoriu, înființându-se școli atât în comunele urbane, cât și în cele rurale, susținând școli profesionale și de meserii.

14. Să susțină desființarea legii licențelor asupra băuturilor spirtoase și înlocuirea ei cu un alt sistem de dări care să nu lovească comerțul.

15. Să avizeze modificarea legii monopolului tutunului, înlocuind golul prin impozite asupra tutunurilor străine și patente profesioniștilor, ajutând și încurajând cultura locală, sau cel puțin, dacă nu va fi posibil atunci să se avizeze a se cere executarea ei în sensul de a proteja cultura indigenă.

16. Să stăruie pentru modificarea legii tocmelii agricole în armonie cu regulile dreptului comun.

17. Să stăruie pentru înființarea legii fixării maxime la prețul învoielii agricole pe moșiile Statului.

18. Să stăruie pentru împrumutarea însurărilor pe moșiile Statului, conform legii rurale.

19. Să stăruie pentru modificarea legii prestațiilor având de normă localitatea.

20. Să stăruie pentru modificarea legii timbrului.

21. Să stăruie pentru echilibrarea bugetului statului, bazată pe veniturile reale ale țării, fără a se mai recurge la noi dări sau împrumuturi.”

La toate aceste principii se adăugau cele trei dorințe pentru oraș formulate astfel:”

”I.Va stăruie să se dea acestui județ căile de comunicație cu alte orașe cu care se învecinește.

II.Va stăruie ca să ni se deschidă cât de curând comunicația cu Austria, prin munți, la Petroșeni.

III.Va stăruie pentru canalizarea Jiului până la urbea T.Jiului, pentru care județul a și făcut și șoseaua națională pe albia Jiului din orașul Târgul-Jiului până în apa Gilortului.”

Nerespectarea acestui document însemna renunțarea la calitatea de deputat.

Documentul a fost semnat de cei 73 de alegători și de Ion Carabatescu. Candidatul Ion Carabatescu semnează acest angajament la data de 6 iunie 1876 iar în ziua următoare este și ales deputat.

Și pentru ca totul să fie transparent ,programul a fost dat publicității.Se observă în toată această febrilă activitate patriotică și civică spiritul masonic al mentorului tinerilor alegători,venerabilul general Gheorghe Magheru.

Gheorghe Magheru(1803-1880),comandant în armata lui Tudor Vladimirescu,general gorjean pașoptist,mason în societatea secretă "Frăția,"deputat de Gorj în Divanul Ad-hoc în 1857

În legislatura începută în 20 iunie 1876 Camera Deputaților îi alege în mod provizoriu pe Gheorghe Magheru –președinte și Ion Carabatescu, I.Villacrose,D.Ghica,Florea Aluneanu- secretar(celelalte mai vârstnice și cei mai tineri) iar ulterior, președinte pe C.A.Rosetti și secretar pe Ion Carabatescu^{30, 31} alături de alți deputați între care și Mihail Burilleanu ,tatăl viitorului guvernator al Băncii Naționale,Dimitrie Burilleanu.Astfel ,tânărul avocat reprezenta județul alături de alți trei deputati,Generalul Gheorghe Magheru,Franț(Frantz,Francisc) Milescu și Florea Aluneanu.

În cursul agitatului an 1877 era deputat al României.Știm că acesta e primul său mandat de parlamentar pentru că o altă variantă nu pare acceptabilă întrucât el era un tânăr liberal ambițios iar între 1871-1876 guvernarea a aparținut conservatorilor. Potrivit legilor acelor timpuri vârsta celui ales trebuia să fie de minim 25 de ani iar Ion Carabatescu îndeplinea condițiile abia la sfârșitul anului 1872.De fapt imediat după câștigarea alegerilor ,liberalii au și constituit o comisie care să analizeze guvernarea conservatoare anterioară și care s-a încheiat cu propuneri de chemare în judecată a miniștrilor fostei puteri³².Așadar, Ion Carabatescu a făcut parte din Adunarea Deputaților în fața cărora Mihail Kogălniceanu a proclamat la 9 mai 1877 independența României.A doua zi,pe 10 mai,regele a semnat actul care da putere de lege acestei decizii. Până în anul 1884 județul Gorj trimitea în Parlamentul României patru deputați aleși din patru colegii și doi senatori aleși din două colegii.Deputații în colegiile I și II se alegeau din rândul proprietarilor,în colegiul III un reprezentant al profesiilor libere iar în colegiul IV un reprezentant al țăranilor.În colegiile I și II de senatori se alegeau

³⁰ Nicolescu G.D.,Parlamentul Român:biografii și portrete,București 1903,pag.224

³¹ Monitorul Oficial,nr 012 din 18 ianuarie 1877 ,pag.11

³² Nicolescu G.D.,Parlamentul Român:biografii și portrete,București 1903,pag.230

personalități din rândul proprietarilor. După modificările constituționale din 1884 se formau în fiecare județ trei colegii care trimiteau patru aleși în Camera Deputaților (colegiul I-doi deputați, colegiile II și III câte unul) și alte două colegii care trimiteau trei aleși în Senat (colegiul I-doi senatori, colegiul II-unul).

Ion Carabatescu a petrecut foarte mulți ani în Parlamentul României reprezentând județul alături de mari personalități ale locului sau ale vremii cum ar fi Gheorghe Magheru, P.S. Aurelian, Nicolae Bibescu, Dincă Schileru, Eugeniu Stătescu, Grigore Săftoiu, Theodor Moscu, Ion I.C. Brătianu și alții, totdeauna când liberalii erau la putere. De fapt îl aflăm puternic implicat în viața politică a județului aproape trei decenii (1874-1902). În 1877 îl regăsim chiar în funcția de secretar al diferitelor comisii din camera deputaților. El a câștigat astfel alegerile pentru deputați în 1876, 1879³³, 1884³⁴, 1888³⁵ și 1891³⁶. În anul 1892, la 1 februarie a pierdut alegerile pentru un loc de deputat³⁷ în colegiul I fiind depășit de Titu Maiorescu ales cu 165 de voturi față de cele 55 pentru Ion Carabatescu. În iunie 1893 avea ca și sigură³⁸ alegerea pentru Senat în colegiul I, fiind împiedicat în ultima clipă de intrarea în cursă a lui C. Danielescu ca reprezentant al guvernului. La vremea respectivă sistemul electoral (bazat pe electori) era mult mai flexibil iar între alegerile generale, cele parțiale se realizau mult mai lejer. În intervalul amintit și Ion Carabatescu, un tip foarte activ de altfel, se mișca rapid în caruselul politic. Așa se explică mandatul lui foarte scurt de prefect din anul 1888. După ce câștigase mandatul de deputat își prezintă demisia pentru a fi prefect de Gorj însă imediat demisionează și guvernul său liberal condus de I. Brătianu iar Carabatescu rămâne pe dinafară spre hazul adversarilor politici și al jurnaliștilor³⁹. Găsim de asemenea, destul de frecvent, în Monitorul Oficial sau diferite publicații, informații despre activitatea sa parlamentară.

În perioadele guvernelor liberale a fost numit prefect al județului Gorj⁴⁰ de trei ori:

- în perioada 18-26 martie 1888;
- în perioada 13 octombrie 1895-16 aprilie 1899;
- în perioada 17 februarie 1901-23 septembrie 1902.

Cât timp nu facea parte din legislativul țării, Ion Carabatescu exercita funcția de avocat conform pregătirii sale de bază reprezentând la bară clienții bogați ai societății din care făcea parte. Din Anuarul Ministerului Justiției pe anul 1900, tabloul avocaților pentru județul Gorj, aflăm că își făcuse studiile la Paris iar din 1873 era magistrat.⁴¹ După ce își vinde în 1901 proprietatea sa din Târgu Jiu, Băncii Naționale a României, se retrage o perioadă pe moșia de la Poiana și

³³ România liberă, nr. 0586/8 mai 1879

³⁴ Telegraful de București, nr. 3738 din 9 noiembrie 1884

³⁵ România liberă, nr. 3121/27 ianuarie 1888

³⁶ Monitorul Oficial, nr. 12/26 aprilie 1891

³⁷ Monitorul Oficial, nr. 240/2 februarie 1892

³⁸ Adevărul nr. 1553 din 17 iunie 1893

³⁹ Telegraful de București, nr. 4714/22 martie 1888

⁴⁰ SJAN Gorj-Fond Prefectura Gorj, Dosar 1/1874-1949

⁴¹ Anuarul Ministerului Justiției pe anul 1900, pag. 772

pleacă apoi la București unde primește în timpul guvernărilor liberale o serie de funcții.

Întâi este numit consilier la Curtea de Conturi (această poziție era ocupată deja în anul 1904 locuind pe strada Popa Tatu nr.57), apoi, în 1908, președinte al Consiliului superior administrativ la ministerul de interne⁴² aparținând prietenului său Ion I.C.Brătianu, membru în Consiliul Superior al Agriculturii. Știm cu certitudine că în 1905 locuia în București, Aleea Nastasescu (?) pentru că în decembrie același an îi trimite scrisoare⁴³ lui Titu Frumușanu anunțându-l că a murit Eugeniu Stătescu, multă vreme parlamentar de Gorj și rugându-l să participe la funeralii

**Eugeniu Stătescu(1836-1905),avocat și om politic,ministru liberal,
președinte al Senatului**

⁴² Monitorul Oficial al României,nr.025 din 3 mai 1908

⁴³ SJAN Dolj-Fond Titu Frumusanu

Imormintarea
 va avea loc Luni 30 Decembrie 1905
 2 Januarie. 11 zăz ca 7 Alea Năsturescu
 de Schileru care e bun
 și asemenea cazuri
 J Parbte
 -50
Bucuresci
 Subite Titule
 Eug. Stătescu — Despre care
 or ce ai dice tu, a fost om mare
 — s'a stins adi- noște și ul-
 tima lui onore stă în a fi fost
 reprezentantul Popului în Senat
 demnitate ce'i a fost data de
 voi, cum știți, în repetite rân-
 duri ca guvernamentale și
 ca opozitie. A fi avut un ase-

Legăturile de amicitie politică și personală dintre Eugeniu Stătescu și Ion Carabatescu erau îndelungate, ei fiind multă vreme parlamentari liberali de Gorj. În perioada 1885-1902, Eugeniu Stătescu a fost cenzor⁴⁴ al Băncii Naționale a României unde deținea și 10 acțiuni ca fondator în 1880.

Din "Călăuza și planul orașului București" tipărit în anul 1910 ni se confirmă faptul că I. Carabatescu era președinte la Consiliul Superior Agricol și locuia pe Alea Năsturel din București. La plecarea sa din Curtea de Conturi și instalarea înlocuitorului a beneficiat de un frumos discurs de apreciere din partea președintelui Ion Bălțeanu: "Nu cred de prisos, d-le consilier, de a vă aminti că aveți de îndeplinit o grea sarcină, căci sunteți chemat de a înlocui pe predecesorul d-voastră, d. I. Carabatescu, actualul președinte al consiliului administrativ superior, care a fost o podoabă a Curții de conturi. Acest înalt demnitar, în scurtul timp cât a fost în mijlocul nostru, ne-a lăsat cele mai plăcute amintiri, astfel că, prin plecarea sa se simte un gol în sânul Curții, pe lângă vioiciunea inteligenței, independența de

⁴⁴ Păunescu Cristian, Tone Mihaela, Istoria Băncii naționale a României în date, vol. I, Ed. Oscar Print, Buc. 2006, pag. 105, 299

caracter și erudițiunea sa, fostul nostru coleg mai avea o calitate foarte importantă, aceea a simțului datoriei, împins până la exces, și cred că reproduc sentimentul acestei Curți, asigurându-l că se va bucura și de aci înainte ca și în trecut de stima și iubirea noastră”⁴⁵

În această postură era Ion Carabatescu și în 1916 când la 23 august „Vintilă Brătianu „ministrul de război, îl numește președintele” Comisiunii pentru internați civili”⁴⁶ care funcționa în cadrul acestui minister de lângă Direcția de Statistică. Probabil de aici i s-a tras și arestarea de către trupele germane în perioada următoare, internarea la Săveni „deportarea în Bulgaria și evident deteriorarea sănătății. Mulțimea de adrese la care îl găsim pe fostul prefect arată că el locuia în case închiriate ori împreună cu unul dintre copiii săi.

Activitatea cea mai vizibilă pentru județul Gorj o reprezintă mandatele de prefect. În acel interval de timp 1895-1902 s-au petrecut modificări însemnate în înfățișarea orașului. În 1897 „la 3 iulie „se inaugurase oficial podul de fier peste Jiu, podul Ferdinand construit în perioada 1894/1897.

Foto: Iuliu Moisil

Pergamentul îngropat la temelia construcției are următorul conținut precizat de istoricul Alexandru Ștefulescu în lucrarea „Istoria Târgu -Jiului” apărută în 1906, poate chiar redactorul înscrisului.

„Anul mântuirii Una mie opt sute nouă zeci și opt luna lui August în două zeci și două zile

Așezatu-s’ a peatra de temelie a palatului municipal al orașului Târgu Jiului în al XXXIII lea an al Domniei Majestății Sale, Regelui Carol I și al Majestății Sale Regina Elisabeta „al XXI lea al Independenței României, al XVII lea al Regatului Român „în prezența Alteții Sale Regale Principelui Ferdinand, în întâia

⁴⁵ Monitorul Oficial al României, nr. 025 din 3 mai 1908, pag. 6

⁴⁶ Mărmureanu, Bianca, Din istoria Războiului Întregirii. Internații civili străini, Rev. „Helis”, Nr. 3/2011 Pag. 19

vizită ce a binevoit a face oraşului Târgu Jiului, vechiului târg al Țării Jiului, în veacul de mijloc al traiului Românilor în munți, în prezența tuturor autorităților civile, militare și eclesiastice, fiind Prefect al județului I. Carabatescu iar Primar al orașului Titu D. Frumușanu.

Semnați: A. S. R. Principele moștenitor, Dl. I. C. Brătianu Ministrul Lucrurilor publice etc.”.

Foto: Iuliu Moisil

**Primăria orașului (actuala prefectură) s-a terminat provizoriu în 1900
Statuia lui Tudor Vladimirescu**

**Lucrările de montare a statuii lui Tudor Vladimirescu în noiembrie
1898. Foto: Iuliu Moisil. Sursa, SJAN Bistrița - Năsăud**

(operă a sculptorului gorjean,Constantin Bălăcescu,stabilit la Milano)s-a dezvelit în noiembrie 1898 în parcul amenajat chiar pe fostul teren al lui Ion Carabatescu , colegiul cu același nume a început în 1896 și s-a inaugurat în 1898 iar în 1900 s-a construit tribunalul(actuala facultate de drept),etc.Presa din acea perioadă consemnează participarea prefectului Ion Carabatescu la inaugurări de acest tip. Este de subliniat faptul că încă din anul 1884 Dincă Scheleru în calitate de președinte executiv și Ion Carabatescu,președinte de onoare al comitetului de inițiativă au lansat un apel⁴⁷ emoționant gorjenilor pentru a strânge fondurile necesare realizării unei statui dedicate lui Tudor Vladimirescu.

În 1897 la inaugurarea oficială a podului de fier au participat ministrul lucrărilor publice I.I.C.Brătianu și prim-ministrul D.A.Sturdza,cu un an mai târziu la 22 august 1898 prințul Ferdinand a fost în Gorj pentru a pune piatra de temelie la palatul municipal fiind însoțit de Ion IC Brătianu,ministrul lucrărilor publice, prieten apropiat al prefectului .Se pare că Ferdinand a dormit la Târgu Jiu chiar în casa cea nouă a prefectului(actualul sediu al băncii).Acel deceniu ultim al secolului al XIX-lea a însemnat mult pentru dezvoltarea edilitară a orașului și pentru efervescenta lui culturală(înființarea muzeului în 1894,vizitele frecvente ale oamenilor importanți ai vremii cum erau Iorga,Coșbuc etc) bucurându-se în același timp sau tocmai de aceea de prezența în viața publică a doi oameni remarcabili:Titu D. Frumușanu,primarul urbei și Ion Carabatescu,prefectul județului.

Titu D. Frumușanu,născut la Târgu-Jiu în 1861,avocat, proprietar, ales prima oară deputat în colegiul I,județul Gorj în noiembrie 1895.Demisionează ulterior când a fost ales primar al orașului Târgu -Jiu⁴⁸

⁴⁷ Telegraful de București nr.3615 din 9 iunie 1884

⁴⁸ Nicolescu,G.D.,Deputatii nostri:Biografii și portrete:1895-1899,pag.163

În anul 1897 cei doi oameni politici liberali, avocați „rude” (Titu Frumușanu era verișor al Polinei, soția lui Ion Carabatescu, tatăl primarului, Dumitru Take Frumușanu fiind frate cu Sevastița mama Polinei) și prieteni au fost gazde ale multor evenimente culturale care au lăsat și impresii puternice în presă.

Ioan I.C.Brătianu, fiul cel mare la lui Ioan C.Brătianu. La algerile generale din noiembrie 1895 a fost ales deputat în colegiul I din județul Gorj cu 199 voturi din 247 de votanți.⁴⁹

Tot în luna iulie (5-7) o delegație numeroasă de studenți împreună cu celebrul profesor Grigore Tocilescu au făcut o excursie la Turnu Severin și Târgu Jiu. În reportajele realizate la acea vreme se spune că studenții au fost să vadă și noul pod de fier. Apoi în luna septembrie (6-8) orașul a fost gazda congresului studenților universitar. Din ziarele vremii avem o mulțime de informații și impresii despre acest eveniment semnate mai ales de studentul Al. Antemirean în ziarul „Epoca”. În vara și toamna acelui an studenții au călătorit la Tismana, Bumbești și Lainici.

O fotografie excepțională descoperită inițial în arhivele craiovene și apoi în arhiva Mariei Vasiliu este făcută chiar pe scările casei lui Ion Carabatescu (actualul sediu al băncii) în primăvara unuia din anii de cumpănă dintre cele două veacuri iar personajele acesteia spun că a fost realizată la un astfel de eveniment ori la o întrunire de natură politică. În acea fotografie se află și proprietarul casei împreună cu cei trei copii ai săi Numa (student), fetele Angela și Sabina și soția, Paulina. Depistând în centrul imaginii pe liberalul Dimitrie A. Sturdza, prim-ministru, deducem că alături îi era în mod firesc Ion Carabatescu și primarul Titu Frumușanu pe care l-am identificat cu certitudine. Ipotezele noastre au fost confirmate ulterior de Numa Carabatescu, fiul politicianului, care afirmă că fotografia a fost realizată în anul 1899 la o întrunire politică din casa Iancu

⁴⁹ Nicolescu, G.D., Deputații noștri: Biografii și portrete: 1895-1899, pag. 162

Carabatescu⁵⁰. Evenimentele politice par a se lega în această perioadă astfel încât să dăm consistență datării acestei fotografii. Astfel în 14 februarie 1901 D.A. Sturdza devine prim-ministru, I.I.C. Brătianu preia Ministerul Lucrărilor Publice iar la 17 februarie Ion Carabatescu este numit prefect al județului Gorj. Nepoata de soră a lui Gheorghe Tătărescu, Maria Vasiliu-Bolnavu susține că în această fotografie istorică se află și adolescentul Ghiță Tătărescu, nepotul lui Iancu, viitor politician liberal de succes. Așadar o fotografie cu trei premieri (D.A. Sturdza, I.I.C. Brătianu și Gheorghe Tătărescu)

Casa Ion Carabatescu, sediul Agenției Târgu Jiu din anul 1901. În centrul imaginii se află D.A. Sturdza, prim-ministru, înconjurat de Titu Frumușanu, I. Carabatescu și I.I.C. Brătianu. Foto: Iuliu Moisil Sursa, SJAN Dolj

Dar pentru el însuși și, din fericire, pentru Banca Națională a României, realizarea cea mai importantă o reprezintă construcția casei din strada Grivița astăzi strada Geneva nr. 4 devenită prin cumpărare în decembrie 1901 sediul Agenției Târgu Jiu. Zidirea efectivă s-a făcut ușor în avans față de palatul comunal (actuala primărie). Dimensiunea clădirii, funcția proprietarului și ritmul de lucru din epocă ne fac să credem că lucrările s-au terminat chiar în anul 1896. În scrisoarea de ofertă⁵¹ trimisă guvernatorului chiar Ion Carabatescu face prima descriere amănunțită a clădirii:

⁵⁰ Biblioteca Națională a României, Fond Brătianu, fotografie preluată din Fondul Saint Georges, donația Numa Carabatescu din 1942.

⁵¹ Birău Gheorghe, Gorjul bancar. Banca Națională, Ed. Oscar Print, București, 201, pag. 55-56

“Domnule Guvernator,

Pentru localul propriu al sucursalei ce aveți în acest orașiu, am onoare a ve oferi să ve vând casele ce am în Tâgu Jiu, situate în strada Grivița nr. 7, cu siliștea lor avend la fațada din acea stradă, 32 metri latul, iar lungul de 58 metri, împrejmuită cu grilaj de fer bătut înalt de un metru pe postament de beton de ciment coperit cu peatră cioplită înalt de 60 centimetri. Corpul principal al acestor case are 22 metri fața și 24 metri pe laturi, se compune din noue camere spațioase, din care la mijloc o sală de 7 metri pe 14 metri cu înălțime de 5 metri, deosebită, o cameră cu instalațiuni de bae, două camere cu closete și un vestibul, sub sol două pivnițe.

Toată clădirea este din zid, cu temelii din beton de ciment, iar soclul nalt de un metru și 50 centimetri, este în peatră cioplită, coperișul de fer. Toate camerele sunt pe bolți de zid și pardosite cu parchet de stejar, tencuite cu gips, zugravit în ulei cu tavanele în muluri și sobe de faiență fină.

Dependințele construite de zid coperite cu fer să compun din trei camere, un garaj de patru cai și remisă de trăsur.

Prețul cu care ofer să ve vând acest imobil, ce nu este afectat cu nici o sarcină este de lei 80 mii.

Dacă acceptați această ofertă, ve rog să bine voiți a me înconoscința spre a ve pune la dispoziție planul caselor și actele doveditoare titlului meu de proprietate.

Bine voiți Domnule a primi încredințarea deplinei mele stime.

I. Carabatescu din Târgu Jiu.”

Documentele aflate la Arhivele Naționale, Fondul primăriei Târgu Jiu spun că în anii 1897-1899 pe listele cu autorizații de construcție⁵² nu apare numele lui Ion Carabatescu așadar prezumția anterioară pare corectă. Știm însă cu certitudine că în anul 1899 casele erau deja construite inclusiv din documentele recensământului din acel an. Luând în calcul poziția sa de prefect al județului, pentru că nu avem alte documente lămuritoare, putem crede că proiectul a fost realizat de un arhitect cunoscut. Cu siguranță, câtă vreme a locuit în București în calitate de parlamentar, el a cunoscut mulți arhitecți de valoare. Frumusețea și inteligența desenului ca și similaritatea ornamentelor interioare cu cele din clădirea primăriei sau gimnaziului Tudor Vladimirescu (păstrând proporțiile în funcție de destinație), reprezintă noi argumente că proiectarea a fost realizat de un arhitect de prestigiu. Despre Petre Antonescu se spune că ar fi autorul palatului comunal. Este adevărat și faptul că Petre Antonescu (n. 1873) era foarte tânăr pentru a fi arhitect (în 1893 abia își începea studiile de arhitectură la Paris și le termina în 1899) și asta ar fi o explicație pentru lipsa acestei lucrări impunătoare de pe lista lui Petre Antonescu. Însă din arhivele locale⁵³ aflăm că arhitectul diriginte Thoma Dobrescu după planurile căruia s-a construit clădirea gimnaziului Tudor Vladimirescu ca și antreprenorul palatului comunal, Ion Poenaru au intrat în conflict cu Primăria Târgu

⁵² SJAN Gorj-Fond Primăria Târgu-Jiu

⁵³ SJAN Gorj- Fond Primăria Târgu-Jiu/1901

Jiu pentru executarea necorespunzătoare a lucrărilor(ancheta a fost efectuată de I.Berindei(Berindey) arhitectul –șel al Ministerului de Interne în anul 1901).După această anchetă lucrările au continuat prin arhitectul D. Maimarolu și antreprenorul Petre Pontussi.De aici deducem că planurile după care s-a executat palatul comunal aparțin tot lui Thoma Dobrescu și nu lui Petre Antonescu.Așadar putem concluziona că și planurile casei Carabatescu aparțin lui Thoma Dobrescu.Deși cunoscutul istoric gorjean Alexandru Ștefulescu nu are ilustrații cu sediul băncii în lucrarea ”Istoria Tergu Jiului”publicată în anul 1906 ,informații oficiale despre această clădire am găsit în Enciclopedia Română vol 3 apărută în 1904 unde la pagina 1103 între relatările despre Târgu-Jiu se spune:”Dintre zidiri remarcăm primăria,biserica catedrală cu picturi,gimnasiul T.Vladimirescu,palatul administrativ,banca națională,cercul clubului militar,spitalul județean ,casarma de artilerie ,casarma de infanterie,grădina publică una dintre cele mai frumoase din țeară.”Sursa acestor informații este trecută a fi și lucrarea aceluiași istoric publicată în 1899”Încercare asupra istoriei T.Jiului”.Constructorii efectivi au fost cu siguranță meșterii italieni pentru că la Târgu-Jiu și în vecinătatea orașului trăia o consistentă comunitate de italieni.Ei au ridicat clădirea impunătoare a colegiului ”Tudor Vladimirescu” aflată în apropiere,ei au zidit cu piatră de la Bălțișoara picioarele podului,etc.,etc.

Grație prieteniei speciale cu Ionel I.C.Brătianu și cu partidul liberal,Ion Carabatescu îl promovează și susține constant pe Gheorghe Tătărescu ajuns ulterior prim-ministru,perioadă în care a făcut foarte mult pentru Gorj și mai ales pentru Târgu –Jiu prin susținerea și finanțarea amenajării Ansamblului Monumental ”Calea Eroilor”al lui Constantin Brâncuși.Gheorghe Tătărescu era nepotul lui Ion Carabatescu,mama viitorului premier ,Speranța,fiind soră cu Paulina(Paula,Polina) Părăianu,soția fostului prefect.

Despre activitatea și comportamentul său public și civic aflăm din rapoartele și însemnările oficiale ale vremii.Pentru modul responsabil ,vizionar ,în care se ocupa de problemele administrative, de natură tehnică a rămas proverbial.Elogiind activitatea inginerului A. Diaconovici⁵⁴ care își trimitea subordonații pe teren,Iuliu Moisil face și următoarea precizare: ”Acest fapt a plăcut și l-a aprobat chiar și un înțelept prefect de pre vremuri, Ion Carabatescu, și care apoi mereu repeta, cu drept cuvânt, că menirea serviciului tehnic este să lucreze pe teren, afară, în județ, iar nu să iscălească condici.”

Deși era avocat de profesie experiența sa de parlamentar și de prefect și modul în care pregătea rapoartele către guvern sau comisiile parlamentare erau bine apreciate .În anul 1894 el este raportor al proiectului de modificare a legii comunale.

De asemenea problemele de natură rurală aflate în discuție în anul 1897 au avut ca suport informațiile trimise din Gorj de Ion Carabatescu.⁵⁵

⁵⁴ Arhivele Olteniei, nr.61-62/1932,pag 197

⁵⁵ Acte și legiuri privitoare la chestia țărănească,seria2,volumul 8,pag.16-17

La şedinţa din 18 februarie 1897 a Adunării Deputaţilor, în raportul comitetului delegaţilor însărcinaţi să analizeze şi să propună un proiect de lege pentru instituirea şi organizarea "Cassei rurale" se fac referiri elogioase la prefectul de Gorj dar, foarte important, obţinem şi date preţioase despre situaţia ţărănimii din Gorj şi din toate zonele asemănătoare. Iată ce spune raportorul A. Stolojan:

"Scăderea preţurilor şi timpii răi au accentuat criza proprietăţii mari, mai cu seamă în judeţele unde munca se face pe bani. În prima linie au suferit cei datori de mai înainte, dar criza continuând, au căzut în datorii şi cei care stăteau bine până aci. Din pricina datoriilor o mulţime de moşii s'au scos în vânzare şi cumpărătorii lipsiau.

Acelaş fenomen s'a produs în câteva judeţe de munte şi din această parte a ţării. Spre exemplu în Gorj, proprietatea mare era aşa de împovărată cu datorii, încât stăpânii lor trebuiau să le vândă cât mai iute; căci dacă mai întârziu cu înstrăinarea lor, erau ameninţaţi să şi pieardă şi averile şi să rămână şi datori. Negăsind alţi cumpărători, proprietarii le-au oferit sătenilor. Propunerea a prins, şi astăzi proprietate mare mai că nu mai există în Gorj. Mai toate moşiile au fost cumpărate de săteni şi astfel s'a constituit dela sine proprietatea mică şi mijlocie.

Am rugat pe D.I. Carabatescu, inteligentul prefect din Gorj, să facă o anchetă în această privinţă. Iată ce mi răspunde la chestionarul ce i trimisesem:

„Am răsfoit registrele tribunalului pe un număr de 20 de ani, pentru ca să adun elementele trebuincioase lucrării ce întreprindeţi, şi vă pot da următoarele informaţiuni:

„1° Sătenii au cumpărat vreo 40 de moşii în acest interval, a căror întindere variază între 3-4 sute de pogoane până la 1300: preţul la pogon le-a revenit între 150 până la 320 de lei:

„2 ° Mai în niciuna din cumpărături ei n'au luat parte egală, ci proporţional cu forţele contributive ale fiecăruia:

„3° Vânzarea s'a făcut în bloc, nearătându-se prin contract partea fiecăruia, nici ca teren, nici ca parte contributivă din preţ. Toate însă sunt urmate de acte de partaj survenite posterior între dâşii. Această practică se urmează după cererea vînzătorului spre a şi putea conserva privilegiul asupra întregii moşii, când preţul vânzării nu s'a răspuns integral la instrumentarea actului:

„4° Mai în toate cumpărările deasemenea fel s'a acordat sătenilor termen de plată în rate foarte scurte: iar pentru plata lor contribuiesc fiecare în proporţie cu ceea ce a cumpărat din întreg.

„Pentru ca să vă lămurii mai bine, vă trimit copia de pe un asemenea act, ale cărui stipulaţiuni sunt aproape tipice şi întrebunţate mai în toate actele de asemenea fel.

„În acelaşi interval de timp capitaliştii au cumpărat vreo 18 moşii, a căror întindere, în mijlocie, trece de o mie de pogoane şi al căror preţ revine la pogon între 100-180 de lei, netrecând niciodată peste cea mai mare din aceste cifre.

„Cea mai mare parte din aceste cumpărături s'au făcut cu scop ca mai pe urmă cumpărătorii să le precupeţească către săteni, către cari au trecut apoi printr'o

a doua vânzare cu prețuri îndoite, însă cu termene de plată și în condițiuni cași cele mai sus descrise”.

Alătur, pe lângă aceasta, și o copie tipărită după contractul de vânzarea unei moșii către săteni.

Deșteptat de celece se petreceau în Gorj, am propus comitetului de program să facem prin lege o organizare, care să înlesnească vânzarea moșiilor mari către săteni. Ideea a fost primită și am citit la începutul acestui raport, cum a formulat-o comitetul de program.

Vă arătaiu că în Gorj sătenii au cumpărat 40 de moșii dela proprietari și, cu toate acestea, niciunul din aceștia nu au fost siliți prin asemenea mijloace ca să-și vândă proprietățile.⁵⁶

Sfârșitul secolului XIX a fost o perioadă efervescentă din punct cultural și economic spiritul acelor vremuri fiind Spiru Haret care a avut o legătură specială cu Gorjul mai ales în excepționala campanie de înființare a băncilor populare, locotenenții săi cei mai destoinici fiind gorjenii Gheorghe Dumitrescu-Bumbești și Dimitrie Brezulescu. Atunci au apărut primele bănci populare din Gorj începând cu ”Hărăboreanca”⁵⁷ din Schela(1898) și continuând cu ”Gilortul” Novaci care ajunsese cea mai importantă din regat în perioada interbelică. Prefect fiind a avut o rodnică colaborare cu Spiru Haret căruia i-a solicitat mereu suplimentarea locurilor pentru elevi, fonduri pentru școli etc.

În afara acestor surse cu caracter oficial despre Ion Carabatescu adunăm informații interesante din memoriile celor care l-au cunoscut, oameni politici sau nu, mai ales din perioada primului război mondial. Toate aceste însemnări creionează portretul fostului prefect de Gorj. Un bărbat frumos, impunător, demn, inteligent și harnic. Iată ce notează în februarie 1917, Constantin Bacalbașa, în cartea ”Capitala sub ocupația dușmanului: 1916-1918”: ”Noaptea la ora 1, toți ostategii aflați la Cercul Militar, destinați să plece la Săveni (un lagăr pentru internații politici din județul Ialomița amenajat în satul cu același nume) sunt deșteptați. Mișcarea pe săli începe, strigări, apeluri, bătăi în uși. De la etajele de sus scoboară deținuții purtându-și singuri bagajele. Văd pe bătrânul Carabatescu, om de 70 de ani, președintele Consiliului superior administrativ, ducându-și o desagă în spinare. Dar nu spune o vorbă și merge drept”. Sigur că ocupantul german pusese sub stare de arest o mulțime de personalități și oameni politici care nu colaborau cu el. Acest lucru îl confirmă și Alexandru Marghiloman în ”Note politice” care notează la 13 martie 1917- ”Ieri de dimineață, la ora 4, internații au fost expediați în Ialomița. În ajun se lăsaseră cheile la uși; deținuții s-au văzut unii pe alții; dar vizitele familiilor au fost foarte penibile. Carabatescu, cu toți cei 70 de ani ai lui și cu toate demersurile făcute, a fost pornit cel dintâi: el prezidase comisiunea

⁵⁶ Rosetti Radu, Acte și legiuri privitoare la chestia țărănească, seria 2, volumul 8, Ploiești, 1908, pag. 16-17

⁵⁷ Mateiescu I., Popeangă P., Uscătescu V., Istoricul băncilor populare din județul Gorj, Ed. Ramuri Craiova, 1930, pag. 349

internaților germani și se pare că respingea sistematic, fără nici o milă, toate cererile care i se adresau.”

În fapt ce erau acești internați politici?. După ocuparea Bucureștiului, Germania, în scopul obținerii eliberării prizonierilor luați armata română, a reținut o mulțime de personalități române. Aceștia au fost cazai întâi la Hotel Imperial, apoi transferați în lagărele de la Săveni Tismana și Trojan.

Pia Alimăneșteanu în lucrarea ”Însemnări din timpul ocupației germane: 1916-1918” nota la data de 26 februarie 1917: ”Măine dimineată la orele 5, spre a nu da loc la manifestații, internații pleacă de la Imperial (hotel) la Săveni... Sunt printre ei bărbați de 70 de ani (Carabatescu) și alții bolnavi. Vor face drumul până la gară pe jos, cu trenul câteva ore, apoi iar pe jos patru ore. A nins și este iarăși lapoviță. Ulterior internații politici de la Săveni au fost deportați în Bulgaria, localitatea Troian (Trojan). Despre această tristă perioadă a războiului a vorbit în memoriile sale și Vasile Cancicov (lucrarea ”Impresiuni și păreri personale din timpul războiului României” publicate în 1921). Interesante și savuroase sunt și amintirile lui Ion Valjan care a trăit detenția în lagărele de internați politici⁵⁸. Ion Valjan este pseudonimul literar al lui Ion Vasilescu avocat, dramaturg, memorialist, publicist și om politic.” Au mai sosit la mansardă doi internați. Ion Carabatescu, președintele comisiei de internare care a funcționat sub Ionel Brătianu și S. Borcescu mare proprietar din Romanai. Deși e amărât cum nu se mai poate, nenea Iancu Carabatescu are sufletul tare, este demn și nu se încovoie”. El povestește cum la sfârșitul lunii februarie 1917 au fost duși din hotelul Imperial la Săveni unde povesteau până noaptea târziu. ”Nenea Iancu Carabatescu spune el- era un mare povestitor. Își plimba torța amintirilor luminând decenii de-a rândul. A făcut politică cu Ion Brătianu, bătrânul, ziditorul vechiului regat. Carabatescu e un om dur, ireductibil, tenace, inflexibil dintr-o bucată. Deși până la declararea războiului a fost de părere să mergem cu Germania acum în lagăr nu-și ridică pălăria să salute vreun Unteroffizier sau Feldwebel german. Sunt toți dușmanii țării, și Ion Carabatescu a rămas cu țara... Oricum ar fi, cu nenea Iancu ne mândrim. Regăsim în el mândria, demnitatea și virtuțile străbune” Această perioadă nefastă din viața lui Ion Carabatescu (1916/1918) i-a zdruncinat sănătatea și i-a grăbit sfârșitul (1920).

Ion Carabatescu era un om educat, stăpâna foarte bine limbile franceză și germană (dovada o reprezintă studiile efectuate la Paris și scrisorile aflate în fondul Saint-Georges ca donație de la Nicolae I. Carabatescu și Fritz Deutsch pentru Biblioteca Națională). Ca atare în presa timpului apar și informații cu caracter monden despre el și familia sa.

Astfel aflăm că ”Damele din T. Jiului au constituit o societate cu numele ”Gorjiu” care are de scopu a vini în ajutorulu soldaților români”⁵⁹. Președinta societății a fost aleasă Paulina Sâmboteanu iar una dintre cele două secretare era Paulina Carabatescu soția tânărului deputat. La 17 septembrie 1896 la teatrul

⁵⁸ Ion Valjan-, ”Cu glasul timpului” ed. Humanitas, București 2013, pag 332.

⁵⁹ Revista Familia nr. 24 din 12 iunie 1877

Milescu are loc un concert organizat de Societatea germană de cântec înființată la Târgu Jiu de Ștefan Bobancu cu participarea violonistului Kneisel, la pian fiind surorile Angela și Sabina Carabatescu⁶⁰. Din cartea lui Gabriel Culcer⁶¹ aflăm că, anual, familia Carabatescu organiza "Kinderbaluri" cu certitudine în sala cea mare a casei din strada Grivița.

De asemenea revista "Moda Parisiană" nr.4 din 10 aprilie 1898 remarcă participarea la o serată organizată de Teatrul Milescu a Paulinei Carabatescu dar și a domnișoarelor Angela și Sabina Carabatescu alături de Octavia Sadoveanu, de pildă. În fotografia depistată la arhivele craiovene cele două fete ale prefectului sunt îmbrăcate după desenele din revista respectivă.

În anul 1887 se înființează periodicul "Gorjiul", ziar liberal-național al cărui director politic a fost Ion Carabatescu. Ziarul apare cu anumite intermitențe până la 1916.

Deși a avut zece copii, doar trei, Angela, Nicolae și Sabina au trăit pentru a-l moșteni.

După 1902 familia Carabatescu s-a mutat la București și grație îndelungatei sale experiențe politice și juridice a putut să trăiască decent ocupând funcții în administrația statului până aproape de sfârșitul vieții.

În 1920 Ion Carabatescu moare în București și este înmormântat la cimitirul Bellu la data de 5 aprilie, ulterior osemintele sale fiind reînhumate în altă parte, poate chiar la Târgu Jiu dacă luăm în seamă faptul că în 1940, Numa Carabatescu, fiul său, cerea primăriei aprobare pentru înpremuirea mormintelor familiei sau în cavoul uneia dintre familiile fiicelor sale din cimitirul Bellu. Tot așa de bine aprobarea de mai sus se putea referi și la restul familiei pentru că Ion și Polina au avut o mulțime de copii⁶² care nu au trăit decât foarte puțin (Felicia-1875/1887, Ion 1877/1878, Constantin 1882, George 1888, Ilie 1888, Gheorghe 1889/1893, Ion 1890). Au trăit Angela -1879, Nicolae -1881 și Sabina 1884.

Cele două fiice ale sale bine educate s-au măritat cu ofițeri. Angela-Florica (n. 1879 la Târgu Jiu) s-a căsătorit⁶³ în anul 1904 cu căpitanul Marin Nedeianu, domiciliat atunci în Turnu-Severin, colonel în timpul primului război mondial și general deja în anul 1925 (conform actului de vânzare-cumpărare a terenului din vecinătatea nordică a băncii). În același an 1925 ca și în următorul știm că Angela și Marin Nedeianu trăiau la Tecuci. Nu am descoperit urmași dinspre această fiică a lui Ion Carabatescu.

Despre Nicolae (Numa) Carabatescu (n. 1881 la Târgu Jiu) informațiile sunt la fel de sărace. Memoriile unor celebre familii din Gorj îl amintesc doar în partea de tinerețe, când trăia la Târgu Jiu și când erau în prim-planul activităților mondene. Era prieten cu doctorul Max Culcer și evident conform mărturiilor lui Gabriel Culcer cel care a publicat istoria familiei sale, împreună înfăptuiau și boacănele. Zurliul Numa cum îl definește autorul provoca scandalurile prin județ pe

⁶⁰ Cepoi Ion, Elvira Godeanu-o poveste de pe Jiul de Sus, Ed, CJCPCJ Gorj, 2011, pag. 66/67

⁶¹ Gabriel Culcer, Chipuri din bătrâni, Ed. Idea și Gloria, Cluj-Napoca 2013

⁶² SJAN Gorj-Fond Primăria Târgu-Jiu, Registre de stare civilă/1875-1895

⁶³ Arhiva BNR-Fond Acte de proprietate, Târgu-Jiu, mape nr. 230.231, 232,

unde cei doi prieteni alergau cu bicicletele iar Max le rezolva cu pumnul.În 1902 și-au scrijelit numele pe zidurile bisericii de la Polovragi.

Max Culcer și Numa Carabatescu

Sursa:Lucrarea”Chipuri din bătrâni” ,Gabriel Culcer,Ed.Idea și Gloria,Cluj-Napoca 2013, pag.370

De la Craiova au trimis o carte poștală în care anunțau că au trecut cu bine examenele(”eu primul și Numa al doilea”) scria Max.De fapt aveau de susținut niște restanțe și erau doar ei doi implicați.

Ion Carabatescu și fiul său Numa. Sursa :Arhiva personală Maria Vasiliu - Bolnavu

Din excepționala carte de memorii a lui Ion Valjan aflăm că Numa Carabatescu avea studii juridice ,în anul 1910 făcând amândoi parte din „Complectul Tribunalului Argeș” primul în calitate de procuror al doilea de magistrat stagiar

În anul 1914 Nicolae Carabatescu apare drept vicepresedinte al comisiei interimare⁶⁴ la primăria orașului Târgu Jiu, primarul din acea vreme fiind bancherul Constantin Bălănescu, fratele lui Grigore Bălănescu , primul contabil la Agenția Băncii Naționale și apoi director la multe din unitățile teritoriale ale băncii.

În anii 1915-1916 Numa Carabatescu era inspector agricol în județul Gorj iar articolele sale sunt frecvente în paginile ziarului ”Gorjiul” tipărit de Nicu Miloșescu în condiții grafice de excepție.

Spiritul său sportiv și rebel l-au propulsat în diferite comisii centrale pentru sporturile de iarnă sau de atletism^{65, 66}. El a adus ,probabil, din Franța, în anii 1920 un puc și primul regulament pentru hochei. În iulie 1932 era însă la Târgu Jiu participând în calitate de inspector⁶⁷ în Ministerul Muncii pentru punerea pietrei de temelie la căminul de ucenici și corporația meseriașilor, actualul sediu al primăriei orașului. Construcția s-a început din inițiativa lui Grigore Iunian, fost ministru al muncii și justiției. Cert este însă că împreună cu Fritz Deutsch a donat Bibliotecii Naționale un set de scrisori aparținând tatălui său și alte informații pentru intervalul 1865-1927⁶⁸. Nicolae Carabatescu a lucrat în continuare mulți ani la ministerul muncii, până în aprilie 1934 fiind director al Casei de Asigurări Sociale Craiova și apoi inspector general adjunct al Casei de Asigurări în Regiunea a VII-a pentru Craiova și Sibiu iar în 1939 inspector general pentru aceeași regiune⁶⁹.

În iunie 1925 Numa era căsătorit⁷⁰ cu Marta și locuiau în București ,strada Basarabia nr.30. Din Monitorul Oficial apărut în data de 18 septembrie 1945 aflăm că Niculae Carabatescu și soția sa Marta din București au declarat pierdute cartelele de alimente eliberate cu un an înainte. Mai aflăm apoi că în iunie același an acesta era administratorul de control al firmei ”Kabe” numit de Casa de Administratie și Supraveghere a Bunurilor Inamicului și locuia în strada Romană nr.17. Probabil este personajul nostru. Nici de pe această ramură nu au fost urmași. Acest lucru l-a confirmat Maria Jeana Vasiliu- Bolnavu, nepoata lui Gheorghe Tătărescu, fiica generalului Rafael Mărculescu și a Mariei Tătărescu (sora fostului premier). Prin bunica sa ,Speranța Părăianu ,Maria Vasiliu era rudă și cu familia Carabatescu (Paulina ,soția prefectului fiind soră cu Speranța Părăianu), verișoară de gradul al doilea cu Ioana Sabina Grigorescu ultimul descendent al lui Ion Carabatescu și al familiei sale. De asemenea Maria Vasiliu era verișoară de gradul al doilea și cu Sanda Tătărescu Negroponte. Relatările Mariei Vasiliu au

⁶⁴ SJAN-Fond Primăria Târgu-Jiu, dosar 98/1914-1915

⁶⁵ Revista Natura nr. 13/ 1924, pag. 3/XIII. pag. 6/XIII. nr. 14/1925, pag. XIV

⁶⁶ www.ro.hockey.ro. Federația Română de Hochei. Buletin Informativ nr. 2/2014

⁶⁷ Gorjeanul. 22 iulie 1932

⁶⁸ Biblioteca Națională a României (colecții speciale)-Fond Saint-George.

⁶⁹ Păunoiu ,Diana. Mihaela. Mitrică Alin. Arhivele Olteniei. nr. 24/2010, pag. 126-127

⁷⁰ Monitorul Oficial nr. 127/13 iunie 1925

clarificat definitiv dubiile legate de urmașii fostului prefect. Angela și Numa nu au avut copii iar Ioana Sabina Grigorescu fiica Sabinei Carabatescu s-a stins și ea fără descendenți. Despre Angela Carabatescu și soțul său „generalul Marin Nedeianu, Maria Vasiliu afirmă că în perioada interbelică aceștia s-au mutat din Tecuci în București unde au și murit.

În legătură cu Sabina (n. 1884 la Târgu Jiu) informațiile cele mai consistente le-am cules din teza de doctorat⁷¹ a arhitectului Dan Victor Kisilewicz cu amabilitatea autorului. Știm că s-a căsătorit în 1906 cu căpitanul de artilerie Anastase Grigorescu mort în 1917 în localitatea Haskovo, ca prizonier de război. Acest al doilea ginere al lui Ion Carabatescu a fost un adevărat erou pe câmpurile de luptă fiind decorat și medaliat de statul român. Aprecierea supremă o reprezintă faptul că multă vreme comuna lui natală s-a numit „Comuna Colonel Grigorescu” în județul Brăila (astăzi localitatea Cireșu din același județ).

Sabina și Anastase Grigorescu au avut trei copii: Angela, căsătorită cu diplomatul Victor Brabețeanu, Radu, necăsătorit și Ioana Sabina căsătorită în două rânduri (cu arhitecții Sandu Steriade și Nicolae Diaconu). Dar nu a urmat nici-un nepot de la cei trei copii ai Sabinei Carabatescu.

După moartea colonelului Anastase Grigorescu, Sabina Grigorescu (Carabatescu) s-a recăsătorit⁷² în 9 iulie 1924 la București cu Gheorghe Petcu, agricultor din Brăila, din această postură semnând în 1925 actul de vânzare a unei părți din moștenirea Ion Carabatescu către Banca Națională. Se pare că și această căsătorie a durat destul de puțin fără a lăsa moștenitori. La data celei de-a doua căsătorii a Sabinei, părinții săi, Ion și Paulina Carabatescu erau deja morți.

Ioana Sabina Grigorescu, fiica Sabinei Carabatescu

Ioana Sabina Grigorescu, singura nepoată a lui Iancu Carabatescu, născută la 4 martie 1915 s-a stins din viață în noiembrie 2006 la București și a fost înmormântată la mănăstirea Dragomirna din Suceava. Ioana Grigorescu a obținut diploma de arhitect în anul 1947 și toată viața și-a dedicat-o restaurării monumentelor istorice de natură religioasă, cele mai multe din Moldova. Această pasiune i-a fost răsplătită pentru veșnicie prin acceptarea înhumării în curtea mănăstirii Dragomirna la a cărei restaurare a lucrat ani de zile. Am aflat prea târziu de existența sa pentru că ar fi fost miraculos măcar să vadă și să dea soluții pentru

⁷¹ Kisilewicz, D.V. - Restaurarea patrimoniului arhitectural din nord-estul României în a doua jumătate a secolului XX - Universitatea „Valahia” din Târgoviște - 2010

⁷² Ibidem 44

restaurarea fostei case a bunicului său din Târgu Jiu. Se pare că știa despre această casă a familiei de la Maria Vasiliu, verișoara sa dar nu a îndrăznit niciodată să o vadă. Atunci când a dorit acest lucru nu a mai avut puterea necesară călătoriei până în Gorj.

Și deocamdata povestea familiei Carabatescu-Carabatache se termină aici.

Bibliografie:

- Arhiva Băncii Naționale a României-București
 Arhivele Naționale București-Fond special Saint-Georges-donația
 F.Deutsch.N.I.Carabatescu
 Arhiva personală dr.Vasile Marinoiu
 Arhiva personală maria Vasiliu-Bolnavu.
 Arhiva Muzeului Județean Gorj-colecția de hărți
 Alexandru Ștefulescu-Istoria Târgu Jiului, Tipografia N.Miloșescu ,1906
 Alexandru Hersonski-Hersonski Family-*wc.rootsweb.ancestry.com*
 Biblioteca Academiei-Colecția ziarului ”Gorjiul” 1887-1916
 Biblioteca Digitală a României(www.dacoromanica.ro)
 Birău, Gheorghe-Gorjul Bancar, Banca Națională, ediția a II-a, Ed. Oscar
 Print, București 2010
 Colecția ”Monitorul Oficial” 1862-1863, Biblioteca digitală a
 României, Dacoromanica
 Dan Victor Kisilewicz- Restaurarea patrimoniului arhitectural din nord-
 estul României în a doua jumătate a secolului XX-teză de doctorat-2010
 Gabriel Culcer- Chipuri din bătrâni” , Ed. Idea și Gloria, Cluj-Napoca
 2013,
 Revista Arhivele Olteniei nr.5/1926; nr.6/1927; nr.14/1932
 Revista Natura nr.11/1924, nr.13/1924, nr.14/1925
 Serviciul Județean Gorj al Arhivelor Naționale -Fond Primăria Târgu Jiu
 -Fond Primăria Cârbești
 -Fond Primăria Rovinari
 -Fond Prefectura Gorj
 Serviciul Județean Dolj al Arhivelor Naționale -Fond Titu Frumușanu
 Serviciul Județean Bistrița-Năsăud al Arhivelor Naționale -Fond Iuliu
 Moisil